

De zorg, ieders zorg

De zorg wordt gesloopt, van bezuinigingen en reorganisaties zijn zowel personeel als patiënten de dupe. Dat is méér dan een kwestie van slecht regeringsbeleid, inhalig management en het winstbejag van de farmaceutische industrie. De kern van het probleem ligt dieper: bij het winststreven in het héle bedrijfsleven en de staatsstructuren als verlengstuk hiervan. Het gaat om winsten van een farmaceutische industrie die enorme budgetten uitgeeft aan patenten en aan reclame. Dat maakt zorg nodeloos duur. Maar er is veel meer.

Het bedrijfsleven wil winst en dus willen ze kosten drukken. Belastingen maken van die kosten deel uit, belastingverlaging hoort bij het pro-kapitalistische standaardpakket van rechtse en sociaaldemocratische politici. Politici zijn daarom voor bezuinigingen in de collectieve sector. De zorg is een nogal kostbare aangelegenheid. Bezuinigingen in de zorg zijn nodig om overheidsuitgaven omlaag te krijgen zodat de belastingen kunnen worden verlaagd en de winstgevendheid verhoogd.

Maar datzelfde kapitaal heeft wèl zorg nodig, al willen ze er niet voor dokken. Winst maken vergt een reproductiesector die productief personeel levert. Zieke mensen en mensen met een beperking zijn veelal niet productief. Dode mensen nog minder, en die moet je als ondernemer dan ook nog weer vervangen tegen extra kosten. Zorg is dus nodig, vinden ook ondernemers, maar door anderen betaald. Door wie? Door patiënten zelf. Vandaar de trend naar eigen bijdragen, naar hogere zorgpremies en dergelijke. Bazen profiteren van onze gezondheid. Maar wij mogen steeds meer zelf voor de kosten opdraaien. Verder worden we teruggeworpen op elkaar, op mantelzorg, waarbij vanwege hardnekkige traditionele rolpatronen, vrouwen nog zwaarder onder druk staan dan mannen. Terwijl de bezuinigingen zelf, vanwege het relatief grote aantal vrouwelijke zorgmedewerkers, ook niet bepaald evenredig uitwerken qua gender.

Tenslotte ontstaan er steeds meer zorginstellingen op commerciële basis, en waar de zorg nog in staatshanden is rukt 'rendementsdenken' op. Privatisering en commercialisering maken de zorgsector tot winstobject voor ondernemers, ten koste van arbeidsvoorwaarden en patiëntenbelangen. Dit maakt de zorg duurder: reclamekosten, topsalarissen en bonussen moeten ergens van worden betaald, en ook aandeelhouders willen geld zien. Winstbejag is het probleem.

Waar ligt de oplossing? De zeggenschap leggen bij degenen die het aangaat: de zorgverleners, en degenen die zorg nodig hebben. Niet bij de markt, die winst tot hoogste norm maakt, ten koste van de zorg en de solidariteit. Niet bij de bestuurders voor wie zorg een carrière is. Managers, aandeelhouders, directies: ze voegen niets toe aan de zorg maar kosten bakken met geld. Zelfbestuur haalt de zorg uit hun overbodige graaiende handen.

Voor dat zelfbestuur is strijd nodig, op allerlei manieren, want bazen en politici geven niets cadeau. En voor die strijd geldt hetzelfde als voor het bestuur van de zorg. Wie kan beter bepalen hoe we strijden, met welke methoden? Alleen van onderen op maken we echt een kans. Bestuurders, zelfs de beste vakbondsbestuurders, weten niet wat de mensen in de zorg weten. Zoals de zorg een zaak is van zorgwerkers en mensen die zorg behoeven, zo is ook de strijd voor die zorg een zaak van verzorgers en degenen die zorg nodig hebben samen.

Hoe dat moet? Dat vinden we samen uit!

Hoe te organiseren: <http://libcom.org/organise>

Vrije Bond:

<http://www.vrijebond.org>

email: secretariaat@vrijebond.nl

tel: 085-58778958